NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04504

AMOL IZ GEVEN A MEYLEKH

Y. L. Malamut

Permanent preservation of this book was made possible
by Dr. Martin & Dorothy Staller
in memory of
Max & Mary Staller

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

י. ל. מאלאמוט.

אמאָל איז געווען אַ מלך

א

אמאָל איז געווען א מלך, דער מלך האָט געהאט א מלכה, אוןביידע האָבן געקעניגט איבער הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות, און זיי האָבן געהאט אָן א שיעור אינזלען און טייכן, וועלדער און פעלדער, קנעכט און דינסטן, שטערן־זייער און כשוף מאכערס, ווי עס פאסט פאר א מלך מיט א מלכה.

און געלעבט האָט דער מלך מיט דער מלכה ווייט, ווייט פון זיינע אונטערטאנען, אויף א הויכן בארג, צווישן בוימער און אין אַ קריסטאָלנעם פאַלאַץ, וואָס האָט געהאט טרעפּ פון מארמל שטיין און גראניט און ווענט פון שפּיגלען, ווי עס פאסט פאר א מלך מיט א מלכה.

און אז דער מלך מיט דער מלכה האָבן געעפענט די אויגן אין דער פרי, זענען צען שקלאפן שוין געלעגן אויף זייערע קני פארטיק צו טאָן זייער באפעל. איז דער מלך, אָדער די מלכה ניט געזונט געווען, זענען צען פּראָפע־סאָרן געשטאנען פארטיק זיי צו היילן. האָט א מענטש זיך פארזינדיקט פאר דעם מלך אָדער דער מלכה, זענען צען תליונים געשטאנען פארטיק מיט א פאר־צוינגענעם שטריק דעם פאר'משפט'ן צו הענגען.

דעם מלך'ס פאַלאַץ האָט געהאט צען אייזערנע טויערן און יעדער טויער איז געווען פארריגעלט מיט צען רינגלען און פארשלאָסן מיט צען שלע־סער, ווי עס פאסט פאר א פאַלאַץ פון א מלך מיט א מלכה.

ב

איין זאך האָט געפעלט אין דעם פאַלאַץ, א קינד, וואָס זאָל איבער הונדערט און צוואנציק יאָר ירש'ענען די שטעט און די דערפער, די קנעכט און דינסטן, די שטערן זייער און מכשפים, און די הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות, וואָס האָבן געהערט צו דעם מלך מיט דער מלכה.

איז אוועקגעגאנגען אַ יאָר, צוויי און דריי און דער מלך איז ברוגז גע־וואָרן אויף דער מלכה.

— וואָס קומט מיר ארויס פון מיין גאנצן קעניגרייך, אז מיין קרוין וועט נאָך מיין טויט ארויפגעזעצט ווערן אויף א פרעמדנס קאָפּ און מיין נאָמן

וועט אַפּגעווישט ווערן פון מענטשנס געדעכעניש. גיב מיר אַ קינד, וואָס זאָל קעניגן נאָך מיר! — האָט דער מלך געזאָגט צו דער מלכּה.

— מײַן ליבער מלך, האָט די מלכּה געענטפערט, טו איך דען ניט תמיד דײַן ווילן, ווײסטו דען ניט אַז איך אַליין וואָלט געוועז די גליקליכסטע אין דער וועלט, ווען איך זאָל דיר געבוירן אַ קינד ?

איז געגאַנגען דער מלך און האָט געשיקט רופן צען פון די בעסטע דאָקטוירים אין זײַן שטאָט און האָט זיי געזאָגט :

— אויב איר זענט אמת'ע דאָקטוירים, מוזט איר וויסן פאַר וואָס מײַן מלכּה האָט נאָך ביז איצט ניט געבוירן קיין קינד און איך באַפעל אײַך, אַז איר זאָלט מיר אויסהיילן מײַן מלכּה, איך גיב אײַך אַ יאָר צײַט און עס זאָל מיר געבוירן ווערן אַ קינד, ווי עס פּאַסט פאַר אַ מלך מיט אַ מלכּה.

די דאָקטוירים האָבן געגעבן רפואות און עס איז אַריבער אַ חודש און צוויי און אַ יאָר און די מלכּה האָט נאָך אַלץ קיין קינד ניט געהאַט.

איז געגאַנגען דער מלך און האָט ווידער געשיקט רופן די צען דאָקטוירים און האָט זיי געפרעגט :

— וואָס האָט איר אויפגעטאָן דעם יאָר צײַט וואָס איך האָב אײַך געגעבן ?

— אדוני מלך! — האָט געענטפערט איינער פון די צען, אַ גרויז גרויער מאַן, וואָס האָט זיך גערעכנט פאַר דעם בעסטן דאָקטאָר אין דער וועלט. — עס טוט מיר זייער לייד דיר צו זאָגן, אַז דײַן מלכּה איז ניט קראַנק, נאָר זי קען קיינמאָל קיין קינד ניט האָבן, און קיין דאָקטאָר קען איר ניט העלפן.

איז דער מלך אין כּעס געוואָרן און האָט גלײַך אויפ'ן שטעל אַרויסגעגעבן אַ באַפעל :

אַלע צען דאָקטוירים זאָל מען אָפּהאַקן די קעפּ !
און אַזוי איז באַלד געשען.

ג

און עס איז ווידער פאַראיבער אַ יאָר, צוויי און דרײַ, איז געגאַנגען דער מלך, האָט געשיקט רופן צען פון די בעסטע שטערן זייערס פון זײַן לאַנד און האָט זיי געזאָגט :

— איר קענט אַלע שפּראַכן, איר פאַרשטייט אַלע קענטענישן, מוזט איר פרעגן בײַ די שטערן, אויב איך וועל האָבן אַ יורש, וואָס זאָל טראָגן מײַן קרוין און זיצן אויף מײַן טראָן, ווי עס פּאַסט פאַר אַ מלך מיט אַ מלכּה. איך

גיב איך א יאָר צייט.

איז פאַראיבער א חודש, צוויי, דריי, א יאָר, איז געגאַנגען דער מלך און האָט געשיקט רופן די שטערן־זייער און זיי געפרעגט:

— וואָס האָט איר אויסגעפונען? וועל איך האָבן א יורש באַ מיין לעבן?

האָט זיך אויפגעשטעלט דער עלטסטער פון די שטערן־זייער וואָס האָט געהאַט א שם פאַר דעם בעסטן אין דער וועלט און האָט געענטפערט:

— אדוני קעניג! א גאַנץ גייענדיג יאָר האָבן מיר ניט גערוט דורך די נעכט און האָבן געזוכט א שטערן אין דעם הימעל, וואָס זאָל געהערן צו דיין משפחה, צו דיין הויז־געזינד, א אינגעל אָדער א מיידעל, אָבער עס טוט אונז אַלעמען זייער לייד, קענסט מיט אונז טאָן וואָס דו ווילסט, אָבער דיר איז קיין קינד ניט באַשערט.

איז דער מלך נאָך מער אין כּעס געוואָרן און האָט אַרויסגעגעבן א באַפעל:

— אַלע צען שטערן־זייער זאָל מען אויסשטעכן די אויגן!

און אזוי איז באַלד געשען.

ד

און עס איז ווידער אַריבער א יאָר און צוויי און דריי, איז געגאַנגען דער מלך און האָט געשיקט רופן די צען גרעסטע מכשפים און האָט זיי געזאָגט:

— באַ אייך זענען די שליסלען פון אַלע בייזע ווינטן און אַלע קראַנקייטן און איר ווייסט, וואו עס וואַקסן אַלע זיסע גראָזן און ביטערע קריי־טיכער, גיב איך אייך א יאָר צייט און עס זאָל מיר געבאָרן ווערן א קינד, וואָס זאָל ירש'נען מיין טראָן ווי עס פּאַסט פאַר א מלך מיט א מלכה.

האָבן די מכשפים געזאָגט צען שפּרוכן און האָבן זיך צושיידט אויף צען וועגן און יעדער מכשף האָט געקליבן צענערליי זיסע גראָזן און צענערליי ביי־טערע קרייטיכער אין צען פוסטע וועלדער און וויסטע פעלדער און וואַסערלאַך האָבן זיי אָנגעבראַכט פון צענערליי קוואַלן און די מלכה האָט דאָס געגעסן און געטרונקען א חודש און צוויי און דריי ביז עס איז פאַראיבער דאָס יאָר.

איז געגאַנגען דער מלך און האָט ווידער געשיקט רופן די צען מכשפים און האָט זיי געפרעגט:

— וואָס האָט איר געטאָן א גאַנץ יאָר? וואו איז מיין יורש?

האָט זיך אויפגעשטעלט דער עלטסטער פון די מכשפים און האָט זיך פאַרנויגט פאַר דעם קעניג ביז צו דער ערד און האָט געזאָגט:

— אדוני מלך! אזוי ווי דו האָסט אונז אויסגעקליבן צען מכשפים האָט יעדער פון אונז געזאָגט צען שפּרוכן און מיר האָבן זיך צעשיידט אויף צענ־

ערליי וועגן און דערנאָך האָבן מיר אָנגעקליבן צענערליי זיסע גראָזן און ביטע־רע קרייטיכער אין צען פּוסטע וועלדער און וויסטע פעלדער און איצט שטייען מיר אלע פאר דיר און זאָגן דיר דעם ריינעם אמת, דיר איז קיין קינד ניט באַשערט צו האָבן און מיר זענען גרייט צו שטאַרבן אויף דיין באַפעל.

איז דער מלך נאָך מער אויפגעבראַכט געוואָרן און האָט באַלד געגעבן א באַפעל :

— הענגען !

און אזוי איז באַלד געשען.

ה

איז ווידער פאַרלאָפן א יאָר און צוויי און דריי און די מלכה איז פון האַרץ ווייטאָג קראַנק געוואָרן, און דער מלך איז תמיד געוועזן בייז און צאָרנדיק.

ויהי היום, טרעפט זיך, איינמאָל האָט אין יענער מדינה פאַרבלאָנדזשעט אַן אַלטער איד מיט א ווייסע לאַנגע באָרד און פאות, און געגאַנגען איז דער איד איבער די הייזער און האָט געבעטן א נדבה.

און אין יעדען הויז, וואוהין דער אַלטעטשקער איז אריינגעקומען, האָט ער געזען, אז די מענטשן זענען שטאַרק באַזאָרגט, גיט ער א פרעג :

— וואָס זענט איר אזוי באַזאָרגט ?

דערציילט מען אים, אזוי ווי דער מלך מיט דער מלכה האָבן קיין קינדער ניט האָט דער מלך שוין אויסגע'הרג'ט אלע דאָקטוירים, אלע שטערן זייערס, אלע מכשפים און עס העלפט ניט. רופט זיך אָן דער ארעמאַן :

— גייט זאָגט דעם מלך, אז עס איז געקומען א מענטש פון א פרעמדער מדינה און ער קען זיך אונטערנעמען צו היילן די מלכה, אז זי זאָל האָבן א קינד.

אז די מענטשן האָבן דאָס דערהערט, האָבן זיי זיך שטאַרק דערפרייט און מען האָט גלייך געלאָזט וויסן דעם מלך אז עס געפינט זיך נאָך איינער וואָס זאָגט אז ער קען אים העלפן.

האָט דער מלך געשיקט א קאַרעטע מיט דריי פּאָר פערד געשפּאַנט נאַשפּיץ און מ'האָט דעם אידן געבראַכט פאר דעם מלך, דער מלך האָט אים באַטראַכט, האָט ער אים א פרעג געגעבן :

— ביזטו א דאָקטאָר ?

— ניין, — ענטפערט דער אַלטעטשקער — גאָט איז א רופא חולים.

פרעגט אים ווידער דער מלך :

ביזטו א שטערן־זייער ?

ענטפערט ווידער דער אַלטעטשקער :

— גאָט שטעלט אויס די שטערן און גאָט לעשט זיי אויס.

— ביזטו א מכשף? — פרעגט דער מלך שוין אונרוהיג.

זאָגט דער אלטער:

— כשוף איז ניט קיין ריינע זאך, מען טאָר אין דעם ניט גלויבן.

— וואָס־זשע דען ביזטו פאָרט? — שרייט דער מלך, און וויל שוין באַפעלן מען זאָל דעם אלטן פארברענען לעבעדיגערהייט, ווייל ער האָט דעם מלך געמאכט צום נאר.

דערשרעקט זיך אָבער דער אלטער ניט און ענטפערט:

— איך בין א איד!

דערהערט דער מלך דאָס וואָרט „איד" ווערט ער א דערצאָרנטער און שרייט:

— אין מיינע מדינות געפינען זיך ניט קיין אידן, ווי האָסטו געוואגט צו קומען אין מיין פאלאץ?

ענטפערט דער איד:

— ווער ביזטו דען?

— איך בין דער מלך איבער הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות, און אויף מיין וואָרט ווארטן באדינער אָן א צאָל, און ווער עס רעט מיר איין וואָרט אנטקעגן יענער ווערט באַלד געטויט.

שמייכעלט דער אלטעטשקער און זאָגט:

— אדוני מלך! עס קען זיין, אז דאָס וואָס דו האָס ערשט געזאָגט, איז טאקע אמת, נאָר איך האָב א שענערן און א גרעסרן און נאָך רייכערן מלך פאר דיר, און אז דו וועסט מיר שלעכטס טאָן וועט מיין מלך דיך באַשטראָפן.

געעפּלט דאָס דעם מלך וואָס אויף דער וועלט געפינט זיך א נאר, וואָס נעמט אלע פרייהייטן צו רעדן פאר'ן טויט וואָס ער וויל, אפילו אנטקעגן א מלך און ער גיט אים א פרעג אויף שפּאָס:

— ווער איז דיין מלך, און וואו געפינט זיך ערגעץ זיין קעניגרייך?

ענטפערט דער אלטעטשקער:

— מיין מלך איז דער מלך פון אלע מלכים אין דער וועלט, און זיין קעניגרייך איז אין הימל און אויף דער ערד, זיין טראָן שטייט אין זיבעטן הימל גרייכט מיט די פיס צו דער ערד, זיינע מינסטאָרן זענען די מלאכים און זיינע אונטערטאנען זענען אלע באשעפענישן פון דער גאנצער וועלט.

— דו רעדסט זייער קלוג — האָט דער מלך געענטפערט און האָט דעם אלטעטשקען געבעטן זיצן און פרעגט אים ווייטער:

— ווי אזוי משפט דיין מלך? איז ער א בייזער, א צאָרנדיגער, אָדער א גוטער, א וויכהארציקער?

ענטפערט דער אלטעטשקער:

— מיין מלך משפט מדה כנגד מדה, מיט שלעכטע איז ער שלעכט, מיט גוטע איז ער גוט.

— ווי אזוי קענסטו מיר עס באווייזן? — טענה'ט דער מלך.

— דאָס איז שוין באוויזן — ענטפערט דער אלטעטשקער — ביז איצט האָסטו אויסגע'הרג'עט די בעסטע, שענסטע זין פון דיינע מדינות, דערפאר שטראָפט דיך גאָט און דו האָסט קיין קינדער ניט.

זאָגט דער מלך:

— באווייז מיר נאָך א צייכן, אז וואָס דו זאָגסט איז אמת.

גייט דער איד צו צום פענצטער, וואָס איז געווען אָפן און האָט ארויס־געקוקט צום ים, און גיט אים א זאָג:

— ווי אזוי רופט זיך דער ים?

— דער שווארצער ים — ענטפערט דער מלך.

זאָגט דער אלטיטשקער:

— גיב נאָר א קוק, ווי זעט אוים דער ים?

גייט דער מלך צו צום פענצטער און גיט א קוק, ער גלויבט זיך זיינע אויגן ניט — בלוט רויט איז דער ים און ער זידט און קאָכט מיט א בלוטיקער שוים, אז עס כאפט אים אָן א שוידערליכער גרויל צו קוקן.

— זעסט — ענטפערט דער אלטיטשקער — א ים מיט בלוט האָסטו אין דיינע מלוכות פארגאָסן, און דאָס בלוט קען זיך ניט איינשטילן ביז דו וועסט ניט חרטה האָבן, און תשובה טאָן.

דערווייל גיט דער מלך א קוק אין שפיגל, זעט ער, אז ער איז שוין אלט, די האָר פון קאָפּ גרוי, דאָס פּנים געל און צעקנייטשט, הויבט ער אָן צו וויינען און פאלט אויף די קני.

— ביז היינט — זאָגט ער צום אלטיטשקען — האָב איך דיין מלך ניט געקענט, נאָר היינט קען איך אים שוין, און איך וויל מיט מיין גאנצן הארצן תשובה טאָן, אָבער איך בין שוין אלט און וועל שוין אין גיכן מער ניט קענען קעניגן, ווען איך זאָל קענען לאָזן א יורש אויף מיין טראָן, וואָלט ער אפשר גוט געמאכט דאָס, וואָס איך האָב איבערגעפירט, איז נאָך מעגלאך, אז איך זאָל האָבן א קינד?

בא גאָט איז אלעס מעגלאך — ענטפערט דער אלטער.

און איידער דער מלך האָט זיך אומגעקוקט, איז דער איד ניט געוואָרן.

ו

אז דער מלך איז געבליבן אליין, איז ער געפאלן אויף זיינע קני און האָט אויפגעהויבןביידע הענט צום הימל און האָט תפילה געטאָן אזוי צו זאָגן:

— גאָט אַלמעכטיקער, מלך פון אַלע מלכים, איך האָב געזינדיקט, ווייל איך האָב ניט געוואוסט, ווי אַזוי צו קעניגען, איצט דערקען איך מיינע שלעכטע מעשים, גיב מיר א זון און איך וועל אים לערנען גיין אין דיינע וועגן, ער זאָל נאָר טאָן גוטעס צו די מענטשן.

און דערנאָך האָט דער מלך אויסגעטאָן זיין גאָלדענע קרוין און צעריסן זיינע פורפור זיידענע קליידער און האָט געפאַסט צען טעג און צען נעכט.

און אַז זיינע אָנגעשטעלטע האָבן אים געבראַכט צינז פון זיינע אונטערטאַנען, האָט דער קעניג ארויסגעגעבן א באַפעל :

— דער הימל געהערט צו גאָט און די ערד צו די מענטשן. זאָלן די מענטשן באַארבעטן די ערד און לעבן רוהיק און פרידלאַך, ווי גאָט האָט געבאָטן.

און די מאַמעס, וועמענס זין זיינען געפאַלן אין מלחמות, די אַלמנות און די יתומים, האָט דער מלך געגעבן הייזער און פעלדער, שאָף און רינדער צו פאַרלייכטערן זייער שמערץ און צו פאַרגרינגערן זיי דאָס לעבן.

און אַז ס'איז געקומען שניט־צייט, האָט דער מלך זיך אָנגעטאָן אין פויערשע קליידער און מיט א שניט־מעסער אויף'ן אַקסל אומגעגאַנגען איבער די פעלדער און געאַרבעט פלייסיק מיט אַלעמען צוגלייך.

אַזוי איז פאַראיבער א יאָר, צוויי און דריי, ביז דער מלך איז געוואָרן זייער אַלט, און ער האָט זיך געמוזט לעגן צו בעט.

ער איז אָבער געלעגן רואיק און צופרידן. יעדן טאָג האָט ער געהאָפט צו הערן די גליקלאַכע בשורה, אַז די מלכה האָט א קינד געבאָרן.

א טאָג פאַר זיין טויט, איז אַריינגעקומען אַן אַם און האָט אים צוגעטראָגן א קליין שיין אינגעלע, און מיט טרערן אין די אויגן האָט זי פאַר אים געקניט און געזאָגט :

— אדוני מלך ! די מלכה האָט דיר געבאָרן א יורש פאַר'ן טראָן.

דער מלך האָט זיס געשמייכלט :

— זאָג דער מלכה, אַז גאָט האָט געגעבן !

און דער מלך האָט געקושט דאָס קינד און איז רואיק איינגעשלאָפן.

ווי ער האָט נאָר צוגעמאַכט די אויגן, איז דער אַלטעטשקער צוריק אויסגעוואַקסן אַנטקעגן אים :

— איצט — זאָגט דער אַלטער — איז געקומען א צייט, אַז דו זאָלסט איבערלאָזן פאַר דיין יורש א צוואה." און דער מלך האָט זיך אויפגעכאַפּט.

ז

האָט דער מלך פאַררופן צו זיין קראַנקענבעט אַלע זיינע מיניסטאָרן, די קלוגסטע, געלערענסטע און עלטסטע מענטשן פון זיין לאַנד, און האָט צו זיי געזאָגט :

— די צייט איז געקומען, ווען איך דאַרף זיך שיידן פון דער וועלט, און אַזוי ווי גאָט האָט מיך אויף דער עלטער געבענטשט מיט אַ יורש פאַר מיין טראָן, ווייל איך אים איבערלאָזן אַ צוואָה, נעמט און שרייבט, וואָס איך וועל אייך הייסן.

האָט דער מלך גערעדט און די מיניסטאָרן האָבן געשריבן:

„מיין קינד, זיי וויסן, אַז עס איז פאַראַן אַ גרעסערער מלך פאַר דיר, וואָס קעניגט איבער הימל און ערד, איבער אַלע באַשעפעניש, און דער מלך צאָלט מדה כנגד מדה, זאָלסט ניט פירן קיין מלחמות און ניט פאַרגיסן קיין בלוט, זאָלסט ניט אַרויסגעבן קיין טויט־שטראָף ביי דיין לעבן און אין שניט־צייט זאָלסטו גיין אין פעלד און אַרבייטן מיט אַלעמען גלייך און מער פאַר אַלעמען זאָלסטו געדענקען, אַז אַ מענטש לעבט ניט אייביק, און אַ קעניג איז אויך אַ בשר ודם, היינט איז ער דאָ און מאָרגן אין קבר."

דער מלך איז אַנטשוויגן געוואָרן און די מיניסטאָרן האָבן אים דורכגע־לייענט, וואָס ער האָט אָנגעשריבן אין זיין צוואָה.

— וועט דער מלך איצט שוין אַרויפלייגן זיין זיגעל? האָט דער עלט־סטער פון די מיניסטאָרן געפרעגט.

— נאָך איין זאַך וויל איך צושטעלן — האָט דער מלך געענטפערט:

„אַזוי ווי מיין הילף איז געקומען דורך מיין גלויבן און מיין גלויבן איז געקומען דורך אַ אידן, ווייל איך, אַז אַלע מדינות זאָלן עפענען ברייט זייערע טויערן פאַר אַלע אידן און עס זאָל זיי גוטס געטאָן און ווערן גרויס חסד, אַזוי לאַנג, ווי אין מיינע מדינות וועט קעניגען מיין קינד, אָדער קינד'ס קינד."

דערנאָך האָט דער מלך צוגעלייגט זיין זיגעל און האָט זיך געהייסן אַריינרופן די מלכה מיט דעם יורש. ביידע זענען אַריינגעקומען און דער מלך האָט אַליין איבערלייענט זיין צוואה פאַר דער מלכה, האָט אַ קוש געטאָן זיין קינד און שטיל און רויק איז ער איינגעשלאָפן אויף אייביק מיט אַ גליקלאַכן שמייכל אויף די ליפען.

און אַלע אַלמנות און יתומים און דאָס גאַנצע פאָלק האָבן דעם מלך באַגלייט צו זיין אייביקער רו און האָבן אים אמת באַוויינט, און זיין קבר האָבן זיי באַצירט מיט לאָרבער קראַנצן און קומנדיק צוריק פון דער לויה, האָט זיך דאָס פאָלק פאַרזאַמעלט אַרום דעם קעניגס פּאַלאַץ און געשריען:

„דער קעניג איז טויט, ס'זאָל לעבן דער קעניג!"

און נאָך היינט צו טאָג אין יענע מדינות, לעבט נאָך אַ קינד'ס קינד פון יענעם מלך, וואָס פירט ניט קיין מלחמות, נאָר פירט זיך נאָך דער צוואה, און אַלע זענען גליקלאַך, וואָס אַמאָל איז געווען אַ מלך.